DOMSTOLENS KENDELSE (Ottende Afdeling)

21. juni 2007 *

I sag C-163/06 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 23. marts 2006,

Republikken Finland ved E. Bygglin, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Wilms og P. Aalto, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: finsk.

har

DOMSTOLEN (Ottende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, E. Juhász, og dommerne J. Malenovský og T. von Danwitz (refererende dommer),

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Under appellen har Republikken Finland nedlagt påstand om annullation af kendelse afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 9. januar 2006 i sagen Finland mod Kommissionen (sag T-177/05, ikke trykt i Samling af Afgørelser, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved denne afviste Republikken Finlands søgsmål, hvorunder der var nedlagt påstand om annullation af afgørelsen fra Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Generaldirektoratet for Budget), som var indeholdt i skrivelsen af 28. februar 2005 samt i skrivelsen af 25. april 2005, som bekræfter denne afgørelse, og hvorved Kommissionen afslog at indlede forhandlinger med Republikken Finland om betaling med forbehold af told opkrævet med tilbagevirkende kraft, forhøjet med påløbne morarenter, indtil betaling af denne told sker, som Kommissionen har afkrævet Republikken Finland i traktatbrudsprocedure 2003/2180, der er indledt i henhold til artikel 226 EF.

Retsforskrifter

2 Artikel 6 i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1150/2000 af 22. maj 2000 om gennemførelse af afgørelse 94/728/EF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter (EFT L 130, s. 1), som findes i denne forordnings afsnit II med overskriften »Bogføring af egne indtægter«, kræver, at der føres et regnskab over egne indtægter af hver medlemsstats finansforvaltning eller af det af hver medlemsstat udpegede organ, og at det er opdelt efter indtægternes art. Denne artikel fastsætter de nærmere bestemmelser for denne bogføring og om de oplysninger, der skal tilsendes Kommissionen.

3 Artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 1150/2000, der findes i afsnit III, som har overskriften »Overdragelse af egne indtægter«, bestemmer følgende:

»Som fastlagt i artikel 10 fører hver enkelt medlemsstat egne indtægter til kredit for den konto, som med henblik herpå er oprettet i Kommissionens navn hos medlemsstatens finansforvaltning eller hos det af medlemsstaten udpegede organ.

Denne konto føres vederlagsfrit.«

4 Ifølge denne forordnings artikel 11 »[medfører] enhver forsinkelse af krediteringen af den i artikel 9, stk. 1, foreskrevne konto [...], at den pågældende medlemsstat skal betale en rente, hvis sats er lig med den på forfaldsdagen på medlemsstatens pengemarked gældende rentesats for kortfristet finansiering forhøjet med 2 procentpoint. Denne sats forhøjes med 0,25 procentpoint for hver måneds forsinkelse. Den således forhøjede sats anvendes på hele forsinkelsesperioden«.

Sagens baggrund

5 De faktiske omstændigheder, der har givet anledning til tvisten, er fremstillet af Retten i den appellerede kendelses præmis 1-9 på følgende måde:

»1 Kommissionen indledte den 17. oktober 2003 traktatbrudsprocedure 2003/2180 mod Republikken Finland og fremsatte dernæst en begrundet udtalelse i henhold til artikel 226 EF, hvori det hed, at medlemsstaten har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til fællesskabsretten, ved at undlade at beregne egne indtægter, der ikke er opkrævet i forbindelse med indførsler af forsvarsmateriel foretaget mellem 1998 og 2002, og at stille dem til rådighed for Kommissionen, og ved at nægte at betale de hertil svarende morarenter.

2 Republikken Finland har bestridt Kommissionens retlige vurdering og anført, at artikel 296 EF gav den ret til, for at beskytte væsentlige sikkerhedsinteresser, ikke at meddele fortrolige oplysninger om indførsler af forsvarsmateriel, og desuden til i den periode, der var genstand for traktatbrudsproceduren, ikke at opkræve told af disse indførsler.

3 For at afbryde de løbende morarenter, der påløber på de betingelser, der er fastsat i artikel 11 i forordning (EF, Euratom) nr. 1150/2000 [...], anmodede Republikken Finland den 25. januar 2005 Kommissionen om at indlede forhandlinger med den om betaling med forbehold af den med tilbagevirkende kraft opkrævede told og morarenter heraf, der var påløbet indtil betalingstidspunktet. Medlemsstaten henviste til Domstolens praksis om muligheden for en sådan betaling med forbehold. Den gav udtryk for sit ønske om at indgå en aftale med Kommissionen om denne betaling med forbehold.

4 Ved skrivelse fra det medlem af Kommissionen, der var ansvarligt for budgettet, af 8. februar 2005 meddelte Kommissionen Republikken Finland, at der var mulighed for, at den i overensstemmelse med Domstolens praksis kunne foretage en betaling med forbehold som en foranstaltning til sikring af medlemsstatens rettigheder indtil Domstolens afgørelse. Medlemmet af Kommissionen opfordrede de finske myndigheder til at sætte sig i forbindelse med Kommissionens Generaldirektorat for Budget med henblik på den praktiske fremgangsmåde for betalingen.

5 Efter en telefonisk kontakt præciserede Kommissionen ved skrivelse fra Generaldirektoratet for Budget af 28. februar 2005 (den første anfægtede skrivelse) over for Republikken Finland, at den i henhold til gældende ret ikke var bemyndiget til at indgå en aftale af den art, som de finske myndigheder ønskede, på grund af medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til Fællesskabernes egne indtægter, og at den ikke kunne forhandle om særlige betingelser for denne eller hin betaling, bortset fra særlige vanskeligheder ved beregningen, som ikke er påberåbt i dette tilfælde.

6 Generaldirektoratet for Budget [...] bekræftede over for de finske myndigheder, at der var mulighed for en betaling med forbehold som omhandlet i Domstolens praksis. Det redegjorde for den praktiske fremgangsmåde, som kunne benyttes ved en sådan betaling, og følgerne af denne betaling med hensyn til domstolsproceduren.

7 Ved skrivelse af 18. marts 2005 påpegede Republikken Finland over for Kommissionen, at stridsspørgsmålet i traktatbrudsproceduren var, om artikel 296 EF gav en medlemsstat mulighed for ikke at meddele fortrolige oplysninger om indførsel af forsvarsmateriel og at suspendere tolden for dette, og at det udtrykkelige formål med en betaling med forbehold var at afbryde de løbende morarenter, der er fastsat i forordning nr. 1150/2000.

8 De finske myndigheder har desuden fremhævet, at deres betaling med forbehold skete på to betingelser, nemlig dels at Kommissionen giver tilsagn om at indbringe sagen for Domstolen, dels at de finske myndigheder har garanti for at kunne foretage den nævnte betaling som en fravigelse af den normale procedure, dvs. uden at være forpligtet til at meddele oplysninger, som ville bringe medlemsstatens væsentlige sikkerhedsinteresser i fare.

9 Ved skrivelse fra Generaldirektoratet for Budget af 25. april 2005 (den anden anfægtede skrivelse) påpegede Kommissionen på ny over for de finske myndigheder, at den ikke havde mulighed for at forhandle om den ønskede aftale, og bekræftede i øvrigt ordlyden af sin skrivelse af 28. februar samme år.«

Sagen for Retten og den appellerede kendelse

6 Ved stævning registreret den 11. maj 2005 anlagde den finske regering den sag, som gav anledning til den appellerede kendelse.

7 Kommissionen, der havde fremsat en formalitetsindsigelse, nedlagde påstand om sagens afvisning, subsidiært om frifindelse.

8 Republikken Finland nedlagde påstand om, at sagen blev antaget til realitetsbehandling, og om annullation af Kommissionens afgørelse, der var indeholdt i skrivelsen af 28. februar 2005 samt i skrivelsen af 25. april 2005, som bekræfter denne afgørelse (herefter under ét »de anfægtede skrivelser«), hvorved Kommis-

sionen afslog at indlede forhandlinger med Republikken Finland om betaling med forbehold af told opkrævet med tilbagevirkende kraft, forhøjet med påløbne morarenter indtil tidspunktet for betaling af denne told, som blev afkrævet den som led i traktatbrudsprocedure 2003/2180, der blev indledt i henhold til artikel 226 EF.

9 Ved den appellerede kendelse, afsagt i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement, afviste Retten sagen uden at indlede den mundtlige forhandling.

10 Retten fastslog, at de anfægtede skrivelser, som var rettet til Republikken Finland under den administrative fase af en traktatbrudsprocedure, ikke indeholder nogen beslutning, der kan have bindende retsvirkninger, som kan berøre denne medlemsstats interesser.

11 Retten bemærkede i den appellerede kendelses præmis 32, at afslaget på at indlede forhandlinger ikke udgør en beslutning, der indeholder et klagepunkt mod medlemsstaten. Indledning af forhandlinger som dem, som nærværende sag drejer sig om, kunne nemlig, såfremt det antages, at Kommissionen havde kompetence til at samtykke heri, ikke i sig selv berøre Republikken Finlands retsstilling, da kun indgåelse af en aftale ved afslutningen af denne forhandling, såfremt den havde båret frugt, eventuelt kunne have en sådan virkning.

12 I den appellerede kendelses præmis 33 fastslår Retten, at med hensyn til Fællesskabernes egne indtægter giver hverken bestemmelserne i forordning nr. 1150/2000 eller Domstolens praksis Kommissionen kompetence til at indlede nogen som helst forhandlinger med medlemsstaterne.

13 Med hensyn til betaling med forbehold henviste Retten i den appellerede kendelses præmis 34 til, at ifølge Domstolens praksis bekræfter det »forbehold«, som tages ved betalingen, på trods af betalingen, at der består uenighed mellem medlemsstaten og Kommissionen om berettigelsen af det tilgodehavende, som denne institution kræver.

14 Retten fastslog dernæst i kendelsens præmis 35 og 36, at Kommissionen ikke har nægtet Republikken Finland adgang til at betale den told, som var genstand for traktatbrudsproceduren, med forbehold, men tværtimod har redegjort for den mulighed, som de finske myndigheder havde for at foretage denne betaling i overensstemmelse med Domstolens praksis. Kommissionen havde påpeget, at det var tilstrækkeligt, at de finske myndigheder beregnede den ubetalte told, stillede de tilsvarende beløb svarende til betaling af hovedstolen til dens rådighed på dens konto for egne indtægter, hvorefter den ville beregne morarenterne mellem det tidspunkt, hvor den pågældende told skulle have været stillet til dens rådighed (oplysning meddelt af medlemsstaten), og dagen for den faktiske betaling. Endelig ville Kommissionen, for det tilfælde at Republikken Finland vinder den traktatbrudssag, som nu verserer for Domstolen, tilbagebetale de beløb, der er betalt med forbehold.

15 I den appellerede kendelses præmis 37-40 har Retten forkastet de to »betingelser«, som den finske regering har fremført med henblik på en betaling med forbehold, nemlig et tilsagn fra Kommissionen om at indbringe en traktatbrudssag for Domstolen og en fritagelse for at give fortrolige oplysninger. Dels udelukker det skøn, som Kommissionen har med hensyn til spørgsmålet, om det er hensigtsmæssigt at indbringe en sådan sag for Domstolen, at nogen er berettiget til at kræve, at den indtager en bestemt holdning. Dels har Kommissionen på ingen måde krævet, at der i forbindelse med betalingen med forbehold skulle meddeles fortrolige oplysninger af en art, der kunne bringe medlemsstatens væsentlige sikkerhedsinteresser i fare.

16 Retten har følgelig konkluderet, at da de anfægtede skrivelser under disse omstændigheder ikke havde karakter af en beslutning som omhandlet i artikel 230 EF, og da de derfor ikke kunne være genstand for en påstand om annullation, måtte annullationssøgsmålet følgelig afvises.

Parternes påstande

17 Republikken Finland har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede kendelse ophæves.

— Den sag, der er anlagt af Republikken Finland i henhold til artikel 230 EF, antages til realitetsbehandling.

— Sagen henvises til Retten, for at denne kan træffe afgørelse om sagens realitet og dømme Kommissionen til ligeledes at godtgøre Republikken Finlands omkostninger i appelsagen.

18 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes som ugrundet.

— Republikken Finland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

19 I henhold til artikel 119 i Domstolens procesreglement kan Domstolen, når det er åbenbart, at appellen helt eller delvis skal afvises eller forkastes, når som helst på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten ved begrundet kendelse beslutte helt eller delvis at afvise eller forkaste appellen.

20 Til støtte for påstanden om ophævelse af den appellerede kendelse har den finske regering påberåbt sig et enkelt anbringende, som falder i fire led. Anbringendet støttes på en retlig fejl, som består i, at Retten har nægtet at anerkende, at de anfægtede skrivelser har karakter af en beslutning, der kan gøres til genstand for et søgsmål i henhold til artikel 230 EF.

21 Kommissionen har anført, at da de anfægtede skrivelser blot er underretninger, hvori der redegøres for den fremgangsmåde, Kommissionen har fulgt i det pågældende tilfælde, berører ingen af dem ifølge Kommissionen Republikkens Finlands interesser og ændrer ikke dens retsstilling i forhold til, hvad den var før deres modtagelse. Den er følgelig af den opfattelse, at Retten har anvendt fællesskabsretten korrekt, da Republikken Finland ikke har godtgjort, at den har begået en retlig fejl.

Det andet og det tredje led om en fejlagtig vurdering af Kommissionens manglende kompetence og af de anfægtede skrivelsers ikke bindende retsvirkning

Den finske regerings argumenter

22 Den finske regering bestrider Rettens konstatering i den appellerede kendelses præmis 28-36 af, dels at Kommissionen savner kompetence til at indlede forhandlinger med medlemsstaterne, dels at disse ikke er nødvendige.

23 Efter den finske regerings opfattelse kan muligheden for en betaling med forbehold under en traktatbrudsprocedure ikke vurderes på grundlag af forordning nr. 1150/2000, da denne ikke indeholder nogen bestemmelse om andre betalingsprocedurer end dem, der angår de egne indtægter, der stilles til rådighed for Fællesskabet.

24 Fællesskabsretten har ikke indført en ordning, efter hvilken betaling med forbehold kan foretages på en sådan måde, at medlemsstatens rettigheder er garanteret. I denne forbindelse har den finske regering konstateret, at det ikke er klart angivet, ved hvilket middel en medlemsstat kan sikre sig, at Kommissionen indbringer sagen for Domstolen, når først beløbene med tillæg af morarenter er betalt, eller hvilken fremgangsmåde der skal følges, når Kommissionen giver afkald på at anlægge sag, da fællesskabsretten ikke giver nogen garanti for, at denne stat vil opnå tilbagebetaling af sin med forbehold foretagne betaling.

25 Den finske regering har, navnlig i forbindelse med anbringendets tredje led, anført, at Rettens konstateringer i den appellerede kendelses præmis 35 og 36 og dens konklusion i præmis 42 om, at de anfægtede skrivelser ikke havde nogen bindende retsvirkning, er fejlagtige, fordi Kommissionen ikke havde afslået betaling med forbehold.

26 På denne baggrund er det den finske regerings opfattelse, at medlemsstaten bør kunne indgå en aftale med Kommissionen om den nærmere fremgangsmåde for en betaling med forbehold, og den finder det nødvendigt for at kunne foretage denne, at der indledes forhandlinger med henblik på at indgå en aftale om den nævnte betaling med forbehold. Dette følger både af princippet om loyalt samarbejde, som er fastslået i artikel 10 EF, og af retssikkerhedsprincippet.

Domstolens bemærkninger

27 Indledningsvis bemærkes, at anbringendets andet og tredje led skal behandles under ét. For at godtgøre, at afslaget på at indlede forhandlinger om betaling med forbehold er en retsakt, der kan anfægtes som omhandlet i artikel 230 EF, vedrører disse to led nemlig i det væsentlige Kommissionens kompetence til at indlede sådanne forhandlinger og spørgsmålet, om de er nødvendige.

28 Det bemærkes for det første, at klagepunktet om, at forordning nr. 1150/2000 ikke er relevant, er uden betydning. Skønt denne nemlig er relevant, for så vidt som den har til formål at fastsætte bestemmelser om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter, indeholder den derimod ingen bestemmelse om forhandlinger som dem, den finske regering kræver. Det fremgår af andet punktum i 20. betragtning til forordning nr. 1150/2000, at Kommissionen »bør udøve sine beføjelser efter de i nærværende forordning fastsatte bestemmelser«.

29 Retten har således med rette fastslået, at den nævnte forordning ikke giver Kommissionen kompetence til at indlede forhandlinger af nogen art med medlemsstaterne.

30 Dernæst bemærkes, at ifølge fast retspraksis, som Retten har henvist til i den appellerede kendelses præmis 33, består der en uadskillelig forbindelse mellem forpligtelsen til at fastlægge Fællesskabets egne indtægter, forpligtelsen til at kreditere dem på Kommissionens konto inden for de fastsatte frister og endelig forpligtelsen til at betale morarenter (jf. ligeledes dom af 15.11.2005, sag C-392/02, Kommissionen mod Danmark, Sml. I, s. 9811, præmis 67). Denne uadskillige forbindelse giver heller ikke mulighed for, at Kommissionen indleder isolerede forhandlinger om et af disse forhold.

31 Det er i tråd med dette ræsonnement, at Domstolen har fastslået, at morarenter i henhold til artikel 11 i Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1552/89 af 29. maj 1989 om gennemførelse af afgørelse 88/376/EØF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter (EFT L 155, s. 1), en bestemmelse, der er gentaget i forordning nr. 1150/2000 (jf. dom af 12.6.2003, sag C-363/00, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 5767, præmis 23), er forfaldne, uanset grunden til den forsinkelse, hvormed disse indtægter indsættes på Kommissionens konto (jf. bl.a. dom af 16.5.1991, sag C-96/89, Kommissionen mod Nederlandene, Sml. I, s. 2461, præmis 38, dommen i sagen Kommissionen mod Italien, præmis 44, og dom af 14.4.2005, sag C-460/01, Kommissionen mod Nederlandene, Sml. I, s. 2613, præmis 91).

32 Kommissionen kunne således ikke gøre andet end at underrette den finske regering om, at den ifølge fællesskabslovgivningen og Domstolens praksis ikke havde kompetence til at forhandle om betingelserne og den nærmere fremgangsmåde for betaling af egne indtægter. Det følger heraf, at de anfægtede skrivelser, da de havde rent oplysende karakter og blot forklarede retstilstanden med hensyn til en betaling med forbehold, hverken kan berøre Republikken Finlands interesser eller ændre dennes retsstilling i forhold til situationen før modtagelsen af disse skrivelser.

33 Det bemærkes med hensyn til traktatbrudssagen som følge af den traktatbrudsprocedure, der nævnes i nærværende kendelses præmis 8, og som omfatter spørgsmålet om indledning af forhandlinger om indbetaling med forbehold, at Kommissionen skulle anvende de retsregler, der var gældende på tidspunktet for meddelelsen af de to anfægtede skrivelser (jf. hertil dom af 1.7.2004, forenede sager C-361/02 og C-362/02, Tsapalos og Diamantakis, Sml. I, s. 6405, præmis 19, og af 9.3.2006, sag C-293/04, Beemsterboer Coldstore Services, Sml. I, s. 2263, præmis 19). Følgelig kan denne vurdering ikke påvirkes af en dom, der afsiges af Domstolen som afslutning på denne traktatbrudssag, og som følgelig afsiges, efter at disse to skrivelser blev tilsendt.

34 Den finske regering har anført, at princippet om loyalt samarbejde, sammenholdt med retssikkerhedsprincippet, kræver, at Kommissionen indleder forhandlinger. Det følger heraf ifølge den finske regering, at afslaget på at indlede sådanne forhandlinger i de anfægtede skrivelser berører Republikken Finlands interesser, således som omhandlet i Domstolens praksis (jf. dom af 22.6.2000, sag C-147/96, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 4723, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis, og af 9.12.2004, sag C-123/03 P, Kommissionen mod Greencore, Sml. I, s. 11647, præmis 44). Dette argument kan imidlertid ikke tiltrædes.

35 Det fremgår ganske vist af retspraksis, at Kommissionen ikke kan nægte en medlemsstat adgang til betaling med forbehold (jf. i denne retning dom af 16.5.1991, Kommissionen mod Nederlandene, præmis 17, og af 12.9.2000, sag C-359/97, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, Sml. I, s. 6355, præmis 31). Anerkendelse af en sådan adgang er dog underlagt de fællesskabsbestemmelser, der gælder for betaling med forbehold. Imidlertid forpligter fællesskabsretten ikke Kommissionen til at indgå en aftale med den pågældende medlemsstat, som bekræfter allerede bestående fællesskabsforpligtelser til fordel for medlemsstaten. Ordningen for egne indtægter er til hinder for, at der kan forhandles om betingelserne og de nærmere fremgangsmåder for betalingen. I denne forbindelse har Domstolen bl.a. fremhævet, at det er væsentligt, at Fællesskabets egne indtægter stilles til rådighed hurtigt og effektivt (dom af 5.10.2006, sag C-378/03, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 9805, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).

36 Det følger heraf, at principperne om loyalt samarbejde og om retssikkerhed ikke kan give Republikken Finland ret til, at der indledes forhandlinger herom.

37 Det følger af de foregående betragtninger i deres helhed, at anbringendets andet og tredje led er irrelevante, og at de må forkastes som åbenbart ugrundende.

Det første led om en fejlagtig bedømmelse af afslaget på at indlede forhandlinger

Den finske regerings argumenter

38 Den finske regering er af den opfattelse, at Rettens betragtning i den appellerede kendelses præmis 32, hvorefter afslaget på anmodningen om at indlede forhandlinger ikke er en beslutning, der indeholder et klagepunkt imod medlemsstaten, er fejlagtig. Kun indgåelse af en aftale som afslutning på forhandlinger kunne have udgjort en sådan retsakt, der indeholdt et klagepunkt.

39 Ifølge den finske regering kunne der nemlig ikke indgås nogen aftale ved afslutningen af forhandlingerne, hvis disse ikke i det mindste var blevet indledt. Ved at afslå at indlede forhandlinger og således tilsidesætte artikel 10 EF har Kommissionen de facto berøvet Republikken Finland muligheden for at foretage en

betaling med forbehold i den betydning, der forudsættes i Domstolens praksis (dommen af 16.5.1991 i sagen Kommissionen mod Nederlandene, præmis 17, og dommen i sagen Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, præmis 31). Den pågældende beslutning indeholder således et klagepunkt mod Republikken Finland.

Domstolens bemærkninger

40 Indledningsvis bemærkes, som Retten har udtalt i den appellerede kendelses præmis 30, at ifølge fast retspraksis foreligger der kun retsakter eller beslutninger, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i medfør af artikel 230 EF, når foranstaltningerne har bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling (jf. dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen, præmis 25, og i sagen Kommissionen mod Greencore, præmis 44).

41 Retten har imidlertid ikke begået nogen fejl ved at fastslå, at afslaget på at indlede forhandlinger, således som det er indeholdt i de anfægtede skrivelser, ikke udgør en beslutning, der indeholder et klagepunkt mod medlemsstaten. Som den finske regering har anført, er et tilsagn om forhandlinger ganske vist en nødvendig betingelse for at nå til en eventuel aftale. Da et sådant tilsagn imidlertid ikke garanterer, at forhandlingerne afsluttes med et resultat, kan kun resultatet selv berøre Republikken Finlands interesser. Imidlertid kan spørgsmålet om resultatet ikke opstå, da Kommissionen hverken har kompetence til at indgå en aftale, der fører til et sådant resultat, eller til at indlede forhandlinger herom.

42 Det må følgelig fastslås, at Republikken Finland heller ikke med anbringendets første led har været i stand til at godtgøre, at de to anfægtede skrivelser udgør beslutninger som omhandlet i Domstolens praksis. Følgelig er dette led irrelevant og må således forkastes som åbenbart ugrundet.

Det fjerde led om en fejlagtig bedømmelse af de to betingelser for betaling med forbehold

Den finske regerings argumenter

43 Den finske regering har kritiseret Rettens bedømmelse i den appellerede kendelses præmis 37-41 af de to betingelser, som stilles af Republikken Finland for en betaling med forbehold, nemlig et tilsagn fra Kommissionen om at anlægge traktatbrudssag ved Domstolen og fritagelse af denne medlemsstat for at meddele fortrolige oplysninger, som ville bringe dens væsentlige sikkerhedsinteresser i fare, betingelser, hvorom der ifølge Retten ikke kan indgås en aftale.

Domstolens bemærkninger

44 Det fremgår med rette af Rettens konstateringer i den appellerede kendelses præmis 39 og 40, at den finske regering ikke kan kræve, at den pågældende betaling sker under den betingelse, at Kommissionen forpligter sig til at indbringe en sag for Domstolen, og at betalingen skal finde sted, uden at Kommissionen kræver de oplysninger, der er fastsat i artikel 6 i forordning nr. 1150/2000.

45 Hverken en eventuel forpligtelse for Kommissionen til at indbringe en traktatbrudssag for Domstolen eller til at afholde sig fra at kræve angiveligt fortrolige oplysninger i henhold til forordning nr. 1150/2000 indebærer en forpligtelse til at forhandle om en betaling, der er undergivet betingelser. Selv hvis det nemlig antages, at Kommissionen er forpligtet til at respektere disse, forpligter de den, som nævnt i nærværende kendelses præmis 35, ikke til at indlede de ønskede forhandlinger.

46 Følgelig kan de anfægtede skrivelser ikke, hverken på grund af Kommissionens afslag på at forhandle om en betaling under den betingelse, at der indbringes en sag for Domstolen, eller på grund af dens afslag på at acceptere, at der ikke meddeles oplysninger, som er fastsat ved forordning nr. 1150/2000, berøre Republikken Finlands interesser, fordi de ikke væsentligt ændrer dennes retsstilling. De kan derfor ikke anses for at være beslutninger, der kan være genstand for et annullationssøgsmål. Det er således med rette, at Retten i den appellerede kendelses præmis 37 har antaget, at der ikke kunne indgås en aftale om nogen af disse »betingelser«.

47 Følgelig er anbringendets fjerde led ligeledes irrelevant og må som sådant forkastes som åbenbart ugrundet.

48 Det følger af de foregående betragtninger i deres helhed, at alle anbringendets led er åbenbart ugrundede.

Sagens omkostninger

49 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af samme reglements artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt på om, at Republikken Finland dømmes til at betale sagens omkostninger, og da denne har tabt sagen, dømmes den til at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser bestemmer Domstolen (Ottende Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Republikken Finland betaler sagens omkostninger.

Underskrifter